

za ožo volitev. Vsakdo naj gre neustrašeno volit, naj se ne boji, da bi kdo vedel, koga bode volil, kajti volitev bo tajna, ker se bo volila z volilnimi listki. Na koncu p. krove vse volilce, naj se poslužijo svojih težko pribojevanih pravic, naj gredo vsi volit. Z živjoklici so pritrdili zborovalci govorniku.

Predsednik g. Pišek se zahvali gosp. govorniku ter na'lo pouči navzoče člane domače zadrage zaradi nabave čistega ovsca. Sobčane poprosi, naj mu pomagajo pri sestavljanju volilnega imenika ter zaključni zborovanje.

Sledila je na to prosta zabava, pri kateri so udarjali vrli domači tamburci ter peli domači in tuji pevci.

Rusko-japonska vojna.

Vojaški pisatelj »Standarda« o čita Japoncem, da jim manjka potrebne drznosti. Pri Dašičavu je bilo najmanj sto tisoč Japoncev proti 30 000 Rusom. Zato se ta pisatelj kar divi spretnosti, s katero je znal poveljnik ruskih zadnjih straž izvršiti svojo nalogo. Dejstvo je, da so Japonci trebali pet dni za pot iz Kajpina do Dašičava, to je daljava kakih 27 kilometrov. Račeni pisatelj sklepa iz te počasnosti, da Japonci niti niso pripravljene za odločilen napad proti severu, katerega so napovedali toliko časa.

Berolinski list »Lokal Anzeiger« pa trdi, da je sedaj vsa japonska vojska v Mandžuriji in da ni v Japonski nič več izvežbanega vojaštva. Slednjic poročajo francoskemu listu »Journal« iz Ljaojana: »Rusi so bili dovolj močni, da bi bili mogli dolgo braniti stališče pri Dašičavu. Zapustili so to stališče le zato, ker je tako zahteval vojni načrt, določen že dolgo časa! Tako govore neruski pisatelji različnih narodnosti. In od teh je menda vendar pričakovati nekoliko več nepristranosti nego od zagrizenih ruskih nasprotnikov, ki govore o velikanskem ruskem porazu, ko ni bilo niti še enega spopada Japoncev z glavno rusko armado.

Vladivostoško brodogradje.

še vedno kroži po Japonskem morju. Minoli teden je prišlo nemški parnik »Arabia«, ki je bil najet od neke ameriške družbe za prevažanje vojaških potrebščin na Japonsko. Na parniku je bilo tudi 20.500 vreč moka. Vladivostoško brodogradje je naredilo Japoncem za 15 milijonov jenov škode. Mnogo prevoznih ladij stoji v japonskih lukah, ker si ne upajo na morje. — Dne 1. avgusta je brzojavil admiral Aleksejev carju: Kakor poroča po-

veljnik portarturkega brodogradja, je srečala neka ruska torpedovka v noči dne 10. julija parnik »Hipsang«, ki je odplul z japonskim mostvom iz Fačnjskega zaliva. D širavno je torpedovka desetkrat vstrelila, se »Hipsang« ni hotel ustaviti. Radi tega ga je potopila s torpedom, potem ko je rešila del mostva in popotnikov. Med potniki je 12 Kitajcev ranjenih, katere so prepeljali v bolnico. Mnogo oseb je utonilo.

Boji na suhem.

Petrograd, 1. avgusta. Kuropatkin poroča carju z dne 31. julija: Na južni strani so se predaji oddelki našega levega krila po trdovratnem boju pri vasi Sančenta, ko so dvakrat menjali svoje stališče, umaknili nekoliko v smeri proti Hajčenu. Zadaje oddelke našega desnega krila sovražnik ni zasledoval, omejil se je na artilerijski boj. Poročila iz Sjunčena pravijo, da je napad na ondotno naše stališče prenehal ob 6. uri 45 minut zvečer. Naši oddelki so ondi vzdržali svoje stališče. O bojih našega skrajnega desnega krila s nisem dobil poročil. Tudi k pralazu Janzelin odposlani vzhodni oddelki je vzdržal svoja stališča. Poveljnik tega oddelka, general grof Keller, ki si je izvolil najbolj sovražnikovim strelom izpostavljeno baterijo, je bil ob 3. uri popol. po neki granati smrtno ranjen ter je umrl 20 minut nato. V smeri Saimaci-Ljaojan zbirajo Japonci navidezno velike čete. Izgube večerajšnega dne še niso določene. Brzojavka končuje z besedami: »Naše čete so vzdržale vsa svoja stališča.«

General grof Keller je bil rojen 1850. Njegov prednik, Henrik Keller, je bil Švicar ter je bil polkovnik v avstrijski armadi. General Keller je bil izvrstno vojaški vzgojen in se je odlikoval v upravni službi, kakor v vodstvu čet. Bil je dalje časa načelnik oddelka pažev, na kar je postal generalni guverner v Jekaterinoslavu. To dostojanstvo je odložil, ko je izbruhnila vojska, ter se je podal prostovoljno na bojišče. Grofu Kellerju so poverili najtežje izvršitve. Po porazu ruske armade ob Jalu mu je bilo izročeno vodstvo te armade. Nastopil je s svojo divizijo pot od Jala v Mandžurijo ter se je nahajal pri Kuru, katerega naloga je bila ovirati Kurokijevo prodiranje.

Port Artur.

Japonci v svoji domišljavosti vsak dan pričakujejo, da bo Port Artur padel. V Tokio so že v juliju delali priprave za veselico, ki jo bodo priredili pevodom padea Port Arturja. Toda odlagati in čakati morajo. Japonska in angleška poročila so že minoli teden pripovedovala o padcu trdnjave, toda

so se izkazala kot lažnjiva. Rusi pravijo, da so se Japonci okoli 20 km. od prave trdnjave.

Politični oglej.

Deželni zbori. Z Dunaja se poroča, da bodo deželni zbori sklicani k zborovanju okoli 15. septembra ter da bodo zborovali do polovice oktobra.

Italijanski izdajalci. Minoli mesec je preiskala policija v Trstu vladovadbe prostora nekega italijanskega telovadnega društva ter tam našla zaboj z bombami, s katerimi so baje hoteli razstreliti novi Narodni dom v Trstu. Ti Italijani bi radi spravili mesto pod italijansko vlado, kar so jim pa Slovenci na potu, delajo s tako grdimi sredstvi proti njim. Vseled tega so zelo razburjeni ter so priredili demonstracije po mestu. Pri tem se je slišal pogosto klic: Doli z Avstrijo! Živijo Italija! In te ljudi avstrijska vlada podpira proti Slovencem, ki so bili vedno zvesti Avstrijanci! Vzgaja si na ta način kačo na svojih psih.

Ruski minister umorjen. Minoli četrtek je bil umorjen v Petrogradu ruski minister notranjih zadev, Plehva. Neki nihilist je vrgel bombo pod kočijo, ko se je peljal minister k carju. Usmek bombe je bil grozen. Ministru je odtrgalo glavo, v trebuh mu je zagnalo kosce ra detele kočije in noge je imel popolnoma zlomljene. Kočijaž, kočija in konja so bili tudi raztrgani. Mnogo oseb, ki so bile v bližini voza, so več ali manj ranjene. Napadalec je mlad mož, ki je bil od bombe tudi precej ranjen. Izbilo mu je oko in ga na glavi močno poškodovalo. V bolnišnici so ga operirali, in ko je prišel k zavesti, so ga zaslislali. Toda on noče ničesar izdati ter noče povedati sokrivcev. Pravi samo, da je dobil nalogo od revolucionarne družbe umoriti ministra in da zdaj rad umrje, ko je svojo nalogo izvršil. Ko je car izvedel o grozovitih smrti svojega ministra, je vzkliznil: »Moj Bog, moj Bog!« Pogreba sta se udeležila car in carica. Vdovi ministra je poslal car dolgo tolažilno pismo. Naslednik umorjenega ministra je tajni svetnik Durnovo, ki začasno vodi notranje ministrstvo.

Mej Francijo in sv. Očetom so pretrgane vse vezi. Francija je povedala poslaniku sv. Očeta, da lahko odide, in ta je res dne 30. julija zapustil Paris. Znano je, da že dolgo vira na Francoskem ljut boj proti veri in cerkvi. Zdaj je dospel torej tako daleč, da Francija noče imeti nobene zveze

bi bile ženske z otroki in starci mogle imeti dovolj prostora v eni hiši. Ali ker listine le vedno govore o eni taki stavbi, mislim, da so se k prvotni hiši pristavljale kolibe.

A ne le radi stanovanja, ampak tudi za živež je sila zčasoma postala huda. Res je sicer, da se je gošča bržčas že takrat bila iz večjega izpremenila v polje, — a jedcev je bilo mnogo; res je tudi, da so Uskoki od vlade dobivali denarne podpore, ali te podpore so, kakor listine kažejo, bile v razmerju do velikega števila ljudi, katerim so dohajale, le neznatne; vrhutega pa so bile redke in neredne. Zato so Uskoki cesarja opetno prosili, naj jim da novih zemljišč; a tudi sami so taka kupovali, ako so jim to denarne razmere dovolile. Prvokrat so prosili že pred letom 1564, torej še cesarja Ferdinanda; cesar jim je sicer obljubil, željo izpolniti, a ni prišlo do izvršitve, ker je prej umrl. Pred l. 1570 je neki Uskok Mihelek (to je gotovo le kratno ime) od zajčkega samostana kupil v Rogozi 7 pristav, a po njegovi smrti jih je vdova zopet samostanu vrnila. Mihelek te posesti ni užival dolgo, kajti že iz leta 1572 se poroča, da je Jurij Sladović se t. u. d. zemljišča od samostana dobiti nazaj, hoteč jih združiti s Skokami, a ni se mu posrečilo. L. 1570 so Uskoki drugič prosili zemljišč ter se celo ponudili, deželi

plačevati davek; prošnja je naslovljena na nadvojvodo Karola, tedanjega vladarja štajerskega; a tudi tokrat niso dosegli nič. (Ta prošnja je tisto pismo, iz katerega sem prej našel podpise.) L. 1573 sta ponovila prošnjo Radoslav Bakoš in Raleta Mislinović v svojem kakor svojih sorodnikov imenu in zopet je bila odbita, tokrat celo z opombo, da se odbije za vselej. Uskoki so zares trpeli pomanjkanje in radi tega tožijo v nekem iz l. 1579 ohranjenem pismu, da je sicer cesar Maksimilian II. hoteč jim povečati zemljišče in tako olajšati življenje, se večkrat pogajal s samostanom v Lepoglavi na Hrvatskem kakor tudi z drugimi, a da so njegova prizadevanja bila brezuspešna; »vseled tega morajo še to uro na bornem dvorcu za Boga hudo trpeti.« Če pomislimo, da so odrasli moški uskoške zedruge nepretrgoma imeli prenašati vojne nadižge, da so noč in dan bili v smrtni nevarnosti, da so mnogi izmed njih brezupno vzdihovali po turskih ječah — Jurij Sladović je do leta 1597 bil gotovo najmanj dvakrat turski jetnik — in da je ostalim navadno bilo odločeno umreti pod turskim mečem, moramo priznati, da so ti junaki zaslužili boljše usodo, nego da njihove žene in otroci, njihovih stari očetje in stare matere doma gladujejo. Zamolčati pa ne smem, da sta v istem času denarnica v Gradcu kakor ona

na Dunaju navadno bili prazni in sicer največ vseled turskih navalov.

Če listino iz l. 1578 še enkrat vzamemo v misel, vidimo, da je na Skokah živelo v tem času šest rodbin, dočim je zemljišče se iz prva sem bilo razdeljeno le na tri dele; če si dalje predočimo, da so te rodbine morale bivati na enem dvoru in da je sila za živež bila velika, se nam pač mora zdeti naravno, da se prepirom skoro ni dalo izogniti. In taki prepiri so bili bržčas povod, da se je l. 1580 vse zemljišče na novo uradno izmerilo in razkosalo na 6 deležev, tako da je vsaki rodbini pripadel eden, ki je meril okoli 50 oralov. Pri tej priliki se je tudi hiša izrecno prisodila Aleksici kot last, ker jo je bil sam postavil, in Ratkovića dal k n. egovemu deležu kot navrček majhen travnik. Vseled tega poročila je zadržno življenje Uskokov bržčas nehalo in so rodbine, ki do Aleksičevega krova niso imele pravice, si zdaj morale poskrbeti svoja stanovanja.

Če so ohranjene vesti o naših Uskokih že doslej bile prav pičle, se o njih odslej naprej ve še mnogo manje. Menda se l. 1580 sta Radoslav in Raleta Bakoš kupila v Hočah in sicer ob vzhodnem pobočju Pohorja, torej menda v Zgornjih Hočah, za 100 tolarjev posestvo, o katerem pa ni znano, kako dolgo je ostalo pri tej rodbini.

več s sv. Očetom. Mnogo so krivi žalostnih razmer tudi francoski duhovniki. Ti so sedeli v svojih farovških ter se niso brigali ne za nobeno društvo, nobeno volitev, noben časnik. Zdaj pa je priklopilo sovraštvo brazvernikov tikoma do farovških poslopij in duhovniki bodo morali hote ali nehoje med ljudstvo. In potem bo gotovo počasi tudi boljše!

Dopisi.

Maribor. (Nemškega notarja) bi rad dobil v Maribor znani Girstmayr na mesto zapeljanege notarja dr. Haasa, ki sedaj mesto v lepem Mariboru premišljuje nemško hvaležnost in »Gemeinbürgschaft« v majhnem zapuščenem koroskem trgu. Ker se pa ne more sklicevati na to dejstvo, napada v »Mariborčanki« nekdanjega notarskega namestnika g. Kogejja, kateri je vedno boljše izhajal in vedno večje zaupanje užival v Mariboru, kjer je bival dve leti, čeprav so mu Nemci stanovanje vzeli in mu na vse možne načine nasprotovali. Očita namreč omenjenemu notarskemu namestniku, da pride vsled njegove krivde neko posestvo na dražbo, ker je baje, mesto da bi bil prosil nemške hranilnice, naj bi ubogega kmeta počakale na plačilo, te nemške hranilnice plačal in vzal denar pri slovenski hranilnici, kar pa je bilo premalo, sam doplačal.

Girstmajerjevo govorčenje že se pristiže kazenski sodnik, nekoliko popra pa je dobil s popravkom, katerega je prejela »Mariborčanka« in kateri med drugim dokazuje, da je notarski namestnik gosp. Kogej prosil za svojo stranko graško štajersko hranilnico in nemško kreditno društvo v Mariboru, ki sta gnali posestvo njegove stranke na dražbo, da bi dolžnika počakala, pa tega nista hoteli, čeprav so bile obresti pri zadnjem le za štiri mesece zastarane; da je zaradi prihranjenja stroškov prosil na drugo mesto za graško hranilnico posojila pri mestni hranilnici ljubljanski 3200 kron, da pa je ista dovolila 13.500 kron na prvo, ničesar pa na drugo mesto; da je na to, zlasti na stroške in težave (ker bi moral založiti iz svojega 16.661 K 72 h) stranko opozoril in ni hotel dela prevzeti, dokler ga ni stranka z opetovanimi prošnjami in solzami omečila in z zamolčanjem dolgov zapeljala, da je nemške tirjatve, zaradi katerih je že bila prodaja razpisana, iz svojega žepa plačal; da je še

L. 1586 je v boju s Turki, ki so bili poprej ubili že 5 bratov Aleksičev, padel še zadnji tega junaškega rodu in zato je nadvojvoda Karol hišo in zemljiščni delež pokojnega podaril njegovemu svaku vojvodi Ivanu Jurašinoviču.

Tudi je Karol s pismom od leta 1587 uskoški naselbini moral obljubiti, da nobenemu tujcu ne bo dovolil, vrniti se vanjo.

S tem pa poročila o Skokah prenehajo malone za 100 let. Kaj se je v tem času tu godilo, ne vemo, ampak moremo le sklepati iz poznejših pičlih nam znanih dejstev, a vršile so se med tem važne stvari.

Druga listina, ki jo imam iz rok posestnika Peska in sicer kupna pogodba iz l. 1664 pravi, da je tega leta »Freyhoff zu Sgoekendorff«, torej ono šestino skoške svete, na katerem je stala prvotna hiša, to je hiša Aleksičeva, pozneje Jurjevičeva, s to hišo vred prodal nemški plemenitaš Hans Adam von Sigerstorff Slovencu Juriju Pieteršku in njega ženi Katarini. Listina tudi pravi, da je posestvo prosto vsake cesarske in deželne dače, desetine in tlake.

Ker je ta listina zadnja, ki sem bil mogel priti do nje, sem se obrnil do edinega zgodovinskega vira, ki mi je še ostal in ki mi vsaj kolikor toliko razjasnjuje nadaljni razvoj Skok, namreč do krstnih knjig župnije slivniške, pod katero so v oni dobi spadale Skoke, in ki segajo nazaj do l. 1686.

(Konec pride.)

le potem izvedel, da znašajo obresti pri graški hranilnici 1863 K 82 h (za tri leta!) in zastali davki 591 K 57 h, vsled česar ni od ljubljanske hranilnice posojenih 13.500 K zadoščalo, marveč je moral iz svojega doplačati nad 3000 K; da čaka za plačilo tega zneska že jedno leto; da bi bila torej brez (ne pa zaradi) njegovega »famoznega« sveta in rizika in njegove pomoči dolžnika že pred jednim letom po zahtevanju nemških denarnih zavodov, kojih jeden, mariborski, je imel tirjati obresti le za štiri mesece, »uničena in postala brezdomovinska berača.«

Nemci, čeprav bi ne slo iz njihovih osebnih žepov, niso hoteli pomagati nemškemu kmetu, pomagal mu je pa slovenski notar na svojo nevarnost do sedaj vsaj za jedno leto. Znanprej naj pa to stori veliki Nemeč in poznavatelj »nove slovenščine«, Girstmayr, pa bo ustrezenc kmetu in notarju. Radovedni smo, ali stori to on, ali pa morda kak nemški notar; dvomimo, ker hvaležnost in dobrosrčnost nista rada pri Nemcih doma, vsaj ta po Girstmajerju opisani slučaj dokazuje to jasno.

Sv. Vid pri Ptuj. (Naše poštna razmere.) Ni ga slovenskega kraja, kjer bi se z našim jezikom tako pometalo, kakor na tukajšnji pošti. Naš poštar Šošterič je brezdvomno prepričan, da je pošta samo radi njega in njegovih pristašev, ki se poslužujejo slov. jezika le nekaj, kadar je treba našega kmeta privabiti v štacuno ali krčmo, sicer pa presirljivo govore o našem jeziku in mu odrekajo vsake veljave. Ne moremo si drugače razlagati postopanja našega poštarja, ki ima na pošti gospodično, trdno Nemko, popolnoma neveščo slovenskega jezika in to v izključno slovenskem kraju, v katerem ni niti jednega Nemca, ampak le nekaj zagriženih posilincev, ki kaj radi povdarjajo svoje nemštvo (?), v resnici pa ne vedo ne slovenskega ne nemškega jezika in katerim žalibog prikimujejo tudi tisti tukajšnji gospodje, od katerih bi naše ljudstvo vse kaj drugega pričakovalo. Mi smo mnenja in temu se boče moral tudi gosp. Šošterič pridružiti, da so ces. kr. uradi radi ljudstva, da morajo znati uradniki jezik ljudstva in ne nasprotno, ljudstvo jezik uradnikov. Svetujemo vam, g. Šošterič, da se kar najhitreje spoprijaznite s to mislijo, da posvetite nekoliko več pozornosti izročeni vam pošti, da pridno preiskujete še razne druge nedostatke, drugače bodemo skrbeli, da vas od zgoraj pouče, da ima tudi naše slov. ljudstvo, katero se žalibog še vse premalo poteguje za svoj mili jezik, pravico posluževati se svojega jezika tudi na pošti in ne samo v vaši trgovini, kjer pa ne marate nastavljeni izključno nemških pomočnikov, ker dobro veste, da bi vam ljudstvo hrbet pokazalo.

Od Save. (Zborovanja »Sava«.) Katol. politično društvo »Sava« je priredilo koncem julija dva zborovanja, dne 24. julija pri Sv. Antonu v rajhenburški župniji in zadnjega julija v Dobovi. Oba shoda sta bila dobro obiskana, zlasti v Dobovi, kamur je dospelo tudi lepo število hrvaških kmetov. Na obeh shodih je poročal g. posl. Žičkar o delovanju državne in deželne zbornice. Prav poljudno je razlagal tudi novo volilno postavo ter navduševal zborovalce, da se vsi vdeležijo letošnjih volitev. Dobovčanom je zagotovil, da se bo deželna država kmalu začela pečati z uravnavo Sotle in Save. O namenu društva »Sava« je govoril pri Sv. Antonu g. J. Jelšnik, v Dobovi pa g. J. Cerjak. Tudi o gospodarstvu se je poročalo na obeh shodih. Pri Sv. Antonu je govoril o trtoreji in posebno še o novih nasadih gosp. ekonom M. Cerjak, v Dobovi pa potovalni učitelj gosp. I. Belé o vino- in sadjereji. »Štajerca« je na izborn način krtačil g. Agrež iz Brezic na zadnjem shodu. Upamo, da bo marsikateri štajercijanec ob Sotli spoznal svojo slepoto in temu umazancu za vsikdar obrnil hrbet. Končno je pozdravil zborovalce hrvaški kmet Nik. Humar iz Vukovega sela in v vznesenih besedah navduševal k narodnemu delovanju

tu in onstran Sotle. Shod v Dobovi je bil eden najlepših, kar jih je priredilo društvo »Sava«. Dal Bog, da bi navdušenje, ki je vladalo na shodu, obrodilo obilno sadu!

Iz Amerike. Cenjeni »Slov. Gospodar« in dragi tvoji čitatelji — moji rojaki! Preminulo je že dobrih deset mesecev, odkar nisem več v sredini svojih domačinov in rojakov. Razne vremenske nezgode so bile krive slabe letine, vsled česar so me spodnještajerskega rojaka primorale, da sem se podal v obljubljeni deželni, Ameriko, iskat svoje sreče, katero pa dozdej se ni gotovo, da bi jo našel. Ako se odsihdob na boljše ne obrne, bom zopet kmalu priplaval prek široke laže k vam, dragi mi domačini. Letošnje leto skoraj vse takozvane »kompanije« (družbe) delavcem plačila odtrgajo. Delavci imajo svoje »unije« (zveze), katerih vodje šuntajo, da bi delavci delo ustavili; to pa sebi v škodo, kompanijam pa v korist. Tega pa ne vidijo prej, nego da so že popolnoma sestradani. Ti takoimenovani štrajki trpijo po več mesecev, tudi po celo leto. Silno težavno je kaj takega za tega, ki bi se rad prav kmalu povrnil v milo svojo domovino. Letos se sodi posebno, da bo več štrajkov zaradi volitve predsednika Združenih držav. Prerokujejo, da bo gotovo izvoljen zopet prejšnji Roosevelt, katerega tudi delavstvo nekaj čista. Socijalni demokrati tudi kujejo svoje načrte, pa kakor se čuje, se jim bodo popolnoma izjalovili. Zatorej letos ne svetujem rojakom v Ameriko, ko bi bil kateri namenjen izseliti se. Mogoče, da se bo tu v Ameriki prav kmalo, pa zelo, zelo poslabšalo, kajti delavec je tukaj veliko na slabšem stališču kakor v Avstriji, dasi tudi tuintam nekoliko več zasluži. Želeti bi bilo, da bi avstrijska vlada v resnici kaj storila, ne samo obetala za zboljšanje stanu ubogega kmeta- in delavca-trpina, da bi ne prihajali v sramoto Avstrije v tolikem številu tu sem, posebno v škodo svojega duševnega življenja. O tem bi vam lahko marsikaj poročal. Srčni pozdrav vsem rojakom mile Slovenije! — Jale, Kansas, dne 7. julija 1904.

Vaš nekdanji Posavski.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Pevska slavnost v Mariboru. V nedeljo dne 7. avgusta bo Maribor pričal velike narodne slavnosti. Iz vseh krajev širne Slovenije bodo prihiteli slovenski pevci in pevke v Maribor, da tukaj enkrat tudi skupno zapoje prelepo slovensko pesem. Mariborski Slovenci se veselimo ljubih gostov in jih že naprej srčno pozdravljamo. Pa tudi poslušalcev lepe pesmi pričakujemo v obilnem številu, tudi teh se veselimo in jih pozdravljamo. Pozdravljeni!

Polit. narod. gospodarsko društvo pri Sv. Lovrenca v Slov. goricah ima javno občno zborovanje v nedeljo, 7. avg. po rani službi božji v cerkveni hiši. Govorilo se bo o prihodnjih volitvah. Moške in mladenci, sosedni in domači, vdeležite se!

Katol. slov. politič. društvo »Sava« zboruje v nedeljo, dne 7. avgusta ob 3. uri popoldne na Zdolah pri Brezicah.

Mariborske novice. Minoli teden je gorelo v dveh dneh kar štirikrat. V soboto dne 30. m. m. zjutraj je zgorelo gospodarsko poslopje Nendla v Pobrežah. Zgorel je tudi neki mlatič, ki je spal na senu. Isti dan zvečer je zgorela pri brodu v Melju kolarnica napolnjena s slamo, last domobranske vojašnice. Ker pa požarna bramba ni ognja dobro pogasila, se je vnela slama in tramovje ter zopet začelo greti drugi dan, v nedeljo okoli dvanajstih. — V Leitersbergu je od-